Ч. 258. Пятниця 7 грудня (24 падолиста) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати панів. — Делеґациї. — Фінанси Росиї. — Реформа російского шкільництва.

Після донесеня віденьских часописий поставить комісия виборчої реформи в палаті панів на повнім засїданю палати рішенє питаня що-до плюральности виборів, сама же не буде в сїй справі рішати. Палата панів, як кажуть, буде домагати ся, аби на будуче число послів не перевисшало 300. Після пересьвідченя віденьских часописий відкине палата панів плюральність і ухвалить виборчу реформу після проєкту палати послів.

На вчерашнім пополудневім засїданю буджетової комісиї австрийскої делеґациї вела ся дискусия над буджетом маринарки. В часї нарад підношено конечність зелїзничого получення з Дальматиєю не лише з економічних взглядів, але й стратеґічних, а також і міжнародних. Загально осуджувано трудности, які ставить Угорщина такому зелїзничому полученю. Командант маринарки бар. Монтекуколї уділяв делеґатам пояснень в справах стратеґічної дальматиньскої зелїзниці і в справі зелїзного картелю. По промові референта дел. Бернрайтера принято буджет маринарки, а по коротокій дискусиї також замкненє рахунків за рік 1904. Вкінци принято буджет спільного міністерства скарбу, рахункової контролї і мит. Слїдуюче засїданє відбуде ся в пятницю о годині 10 рано. На тім засїданю будуть вести ся наради над справою достав для войска. — Угорска делеґация відбула також вчера засїданє, на котрім між иншими заповів п. міністер війни ґен. Шенайх предложенє нової войскової процедури, над котрою тепер радять оба правительства.

Ще не забуто дискусиї в праси цїлого сьвіта, яку викликала тайна записка російского міністра фінансів Коковцева, приготовлена тілько для інформациї президента Столипина, — а вже звістна з добрих інформаций „Russische Correspondenz“ приносить дословний зміст нової тайної записки Коковцева, в якій стан російских фінансів преставлений ще безвихіднїйшим. — Положенє державного скарбу — пише міністер — таке, що тілько при найбільшій осторожности й ощадности в видатках можна замкнути рік без великого дефіциту, а тимчасом богато ресортів звертає ся до міністерства фінансів з жаданями що-раз инших, і то дуже великих кредитів, а також хотять они відновити всї кредити, вичеркнені в рр. 1904 — 1906 з причини видатків на війну. Ті жаданя, очевидно, годі заспокоїти. Величезні видатки на війну обтяжують державний буджет річною сумою 95 мілїонів рублів процентів від позичок, затягнених на війну. Рівночасно наслїдком війни й революциї суспільне господарство потерпіло великі страти. Найбільше загрожує державним фінансам революцийний рух і коли би він це довго потревав, то правительство готово не мати покритя на найконечнїйші видатки. Торічний буджет замкнено дефіцитом 481 мілїонів рублів, а тепер наслїдком аґрарних розрухів і голоду в богатьох ґуберніях ріжниця між доходами й видатками буде ще більша. Крім того уложенє буджету на 1907 р. тим труднїйше, що в тім роцї кінчить ся побиранє індемнізацийної оплати, яке приносило 35 — 45 мілїонів рублів. Треба також взяти на увагу, що Росия мусить зреформувати армію, головно-ж скріпити свою силу на Далекім Всходї й відбудувати фльоту. З другого боку послїдну позичку удало ся затягнути лише з великою бідою і під важкими умовами. При тім она не вистала навіть на покритє торічного дефіциту й лїквідацию коштів війни. Затягненє нової позички в 1906/7 роцї зовсім неможливе так задля особливого положеня сьвітового грошевого торгу, як також задля неясного внутрішного положеня в Росиї. Значить, буджет на 1907 р. можна би ратувати тілько новими податками і редукциєю кредитів

---

4)

ПОБЛИСКУЮЧЕ ВІКНО.

(З нїмецкого — Ф. Клеменса).

(Дальше).

Наконець настав погідний ранок. Ледви що Мулен отворив очи і переконав ся о тім, як вже схопив ся на рівні ноги і за кілька хвиль стояв вже з люнетою коло вікна.

Але хоч і як напружав очи, не міг побачити знову того поблискуючого сьвітла. Дивна річ! Може то лиш така оптична злуда або з'явище, яке показало ся в наслїдок случайних причин.

Розчарований хотів вже відступити ся, коли нараз поблискуюче сьвітло вразило єго в очи. Зацікавлений вхопив за люнету, але хоч і як намучив ся, не міг нїчого більше відкрити, як лиш то поблискуюче місце, яке вже й давнїйше видів. Але тепер переконав ся також, що той предмет, котрий він уважав за якесь поблискуюче вікно, аж тодї показував ся, коли сонце перейшовши понад хребет всхідних гір, стануло якраз напротив комина дому, в котрім він мешкав. Скоро сьвітлячий кружок сонця посунув ся лиш дрібку дальше від того становища, щезало то з'явище, а навіть, як то Мулен переконав ся в слїдуючих двох погідних днях, не можна було добачити єго з нїякого иншого місця, лиш якраз з єго вікна та й звідтам лиш в тім короткім часї, коли сонце робило найбільший каблук на небі. Тоті обставини поясноювали достаточно, длячого того з'явища ще нїхто не добачив та й не міг добачити.

Він ставив собі заедно питанє: що може значити се відкритє? Невже оно стоїть дійстно в звязи з якоюсь роботою пачкарів. Коли тото поблискуванє там на горі походить дійстно від якогось вікна, отже там знаходить ся якась хата або буда з вікном, то ледви чи она служила би до иншої цїли.

Але гору уважали за таку, що на ню не можна вилїзти. Якжеж вилїзли тоті, що там заходили, як вилїзли тоті, що там побудували якусь хату? Чим більше він над тим думав, тим більше кортїло єго тоту загадку відгадати.

Бо тут — як він собі розважав, єсть таки якась загадка. Якраз длятого, що по онтій стінї не можна вилїзти, то она дає пачкарям тим безпечнїйшу кривівку і таку, що єї не годен нїхто відкрити. Хто знає, чи котрийсь із них не відкрив случайно стежки, котра веде на гору і користаючи розумно з того, чи не побудували зі своїми товаришами хати хам на горі. Они здаєсь навіть переконані на певно о тім, що тої хати не може нїхто з долини видїти. Она укрита в корчах і поза деревами а вікно мабуть видко лиш длятого, що якась буря на весні зломила дерево, яке там стояло а прогалина, яка в наслїдок того зробила ся, допускала до того, щоби вікно поблискувало ся. Розуміє ся, що пачкарі мають в тім дуже великий інтерес піддержувати ту повірку, що на гору не годен нїхто вилїзти — припустивши, що дійстно все так єсть, як я то собі гадаю.

Додумавши ся аж до того, постановив він на другий день спробовати вияснити загадку поблискуючого вікна. Довго надумував ся він над тим, чи звірити ся комусь зі своїми намірами. Обачність наказувала так зробити, але розум казав, що нї. Коли єго підозрінє було оправдане, то нїхто не сьмів довідати ся о тім, що він хоче зробити; вистало би одного нерозважного слова, щоби остеречи винноватих, котрі мабуть всюди мали свої уши, а тодї могли би они легко знайти способи, щоби усунути всї підозрінї приготовленя або навіть і єго зробити нешкідливим. Нї, лїпше таки, щоби він о всім мовчав. Лиш тілько сказав він здивованому Сільвінови, що на другий день рано, ще до всхід сонця, думає вибрати ся на прогульку, з котрої верне аж пізним вечером. Послугач мусїв постарати ся для него о запас поживи на цїлий день, котрою мав на другий день досьвіта напакувати єго ранець. Набивши ще шестистрільний револьвер і сховавши ніж до кишенї, взяв він закована гірску палицю з гаком і пустив ся сам один в дорогу.

3.

Не стрітивши анї одного чоловіка, піднимав ся Мулен по зеленій стїжці в гору. Сосни стояли що правда досить густо, але між ними було все-таки ще досить місця, щоби він міг перейти а крім того помагали ще єму чіпати ся їх і на них опирати ся. Місцями замість дерев показували ся корчі і хащі; але відтак приходило ся вже значно труднїйше лїзти в гору, бо детектив мусїв нераз далеко обходити або з великим трудом прокладати собі дорогу.

Коли дійшов до тої висоти, про котру говорив єму Сільвін, переконав ся, що воях го-

у всіх ресортах. Але нові податки серед теперішних обставин не дали би ніяких доходів, отже треба зредукувати кредити поодиноких ресортів. Такий має бути зміст нової записки Коковцева. Виходило би з неї, що Росия попадає в що-раз скрутнійше фінансове положенє, з якого вихід що-раз труднійший. Коли то правда, то можна надіяти ся на швидкий прихід якогось свобіднійшого правліня в державі, бо теперішне реакцийне правительство тілько тоді піде на уступки, коли побачить, що инакше влетить в пропасть загально-державного банкротства.

Як донесла петербурґска телеґрафічна аґентия під днем 26 падолиста, мінїстер просьвіти подав на розгляд ради міністрів проект реформи всего шкільництва в державі. Найбільшу вагу в проєкті покладено на то, аби просьвіту зробити загально доступною і обовязковою. Земствам, міским і сільским громадам, а також ріжним товариствам надає проєкт право засновувати не лише висші школи, але також школи висшого типу. Надаючи право приватним особам засновувати школи й управляти ними, міністерство лишає собі право видаваня наукових плянів і загалом право найвисшого догляду над усіми школами. Плату учителям і справу забезпеченя їх на старість уряд бере на себе. Для забезпеченя континґенту учителів та учительок має бути збільшене число проґрамових педаґоґічних курсів при дівочих ґімназиях, проґімназиях та міских школах, а також мають бути засновані нові учительскі семинариї, переважно жіночі. Доглядаючи за вихованем і наукою по всіх школах, мінїстерство буде держати ся того, аби лише ті громадскі і приватні школи давали права, в яких будуть виконувані шкільні приписи згідно з вимогами державного закона. В громадских і приватних школах для учеників-„инородцїв" („инородцями" називають ся в офіцияльній російскій термінольоґії мешканці держави не-російскої народности) може бути викладовою мовою їх рідна мова — під умовою, що в низших школах будуть учити російскої мови та історії і ґеоґрафії Росиї, а в середних також історії російскої літератури по російски. Одначе ученики, що скінчать таку „инородческу" школу, будуть мати ті права, які дає скінченє школи, тілько тоді, коли здадуть перед спецăяльною іспитовою комісиєю іспит після проґрами державної школи, і то з усіх предметів по російски. Також учителї і учительки „инородческих" шкіл не будуть мати ніяких прав, які прислугують учителям російских шкіл. — В першій сесиї думи на підставі того проєкту прийшли би під наради: справа заведеня загальної висшої осьвіти, справа зміни законів про учительскі семинариї і інститути, проєкти статутів університету і инших висших шкіл, справа про креованє 14 посад інспекторів для „инородческих" шкіл і справа зміни постанов про шкільні підручники на „инородческих" мовах. В сім проєкті реформи шкільництва треба звернути увагу на становище правительства до шкіл з не-російскою викладовою мовою. Такі школи можна буде вправдї закладати, але їх істнованє страшно утруднене через те, що ученики таких шкіл будуть мусїли здавати іспити по російски і що учителї таких шкіл не будуть мати ніяких прав. Так то російске міністерство просьвіти все це стоїть на тім, що російска мова в школі має бути управилейована, а инші лиш толеровані.

ворив правду. Дрібне камінє і величезні грудища, що обірвали ся із скал, засипали всюди дорогу а урядник поліцийний зрозумів тепер, длячого нікому, хто не мав такої важної причини, як він, не хотіло ся лїзти сюди по трудній і небезпечній дорозі. Але він постановив собі іти дальше, доки лиш зможе. Задиханий і сгочений лїз він щораз дальше в гору, хоч нераз камінє сунуло ся єму під ногами та єго тягнуло з собою так, що він лиш з великим трудом міг якось удержати ся на ногах і не упав. Так поборюючи великі трудности, вилїз він ще яких пятьдесять метрів висше, але тут вже піднимала ся скала майже простовісно і не пускала вже дальше в гору.

Знеохочений хотів вже Мулен вертати, коли єму прийшло на гадку, що то, що з сего боку неможливе, може удати ся з другого боку. Він почав зараз іти в поземім напрямі, постановивши собі кріпко, обійти хоч би й цілу гору, скоро вже не можна инакше, а може преці десь знайде ся догідне місце, по котрім можна би лїзти дальше в гору.

Але іти в напрямі рівнобіжнім до долини показало ся не менше трудним, як і лїзти в гору. Відважний чоловік видів під собою страшенно глубоку пропасть і як би між нею а ним не були росли корчі та не піднимали ся дерева, то певно була би єго опустила відвага і зі страху був би назад вернув ся.

Не даючись нічим відстрашити, лїз він з великим трудом почерез полупані розколини та заглубини, перескакував через водомиї, але єго слїдяче око не могло нїгде знайти такого місця, з котрого міг би лїзти дальше в гору. Так минуло кілька годин; він не міг вже дальше іти і пристанув на трошки вигіднійшім місци, щоби відпочити і трохи покріпити ся.

По малій півгодині відпочинку пустив ся дальше. Обійшов вже був три чверти гори, коли наконець знайшов менше стрімке місце, на котрім міг був бодай трошки полїзти висше в гору. Але й тут по кількох вже минутах вистаюча скала заперла єму дальшу дорогу. Отже треба знову обходити дальше в поземім напрямі! На щастє, коли трохи уйшов, кинув оком на то місце, котре уважав за непроходиме і побачив на свою радість, що коли би єму удало ся переступити високу на яких чотири метри перешкоду, то міг би без великого труду вилїзти аж до значної висоти. Взяв ся зараз пробовати, чи не вилїз би на скалу з боку і по величезнім напруженю доконав наконець тої штуки. Змучений так, що ледви ще дихав, видобув ся на скалу і ляг на ній, щоби відпочити.

Коли він так лежав, спочивали єго очи то на одній то на другій точці скал. Нараз схопив ся мимо своєї утоми, аж крикнув з радости і зробив кілька жвавих кроків в сторону як до вершка, підчас коли єго очи розглядали ся по земли. Відкрив не якусь дрібничку, лиш без сумніву якусь стежку, хоч невиразну і ледви видну, котра в недалекій віддалї від тої скали, на котру був видобув ся, ішла закрутами поміж деревами, оминаючи старанно корчі і скали, аж на вершок гори.

Тепер вже була річ певна, що на вершок можна було вийти та й хтось виходив на него. Були якісь люди, що туди ходили, котрих ноги з часом видоптали сю дорогу в найпростійший в сьвіті спосіб а то такий, що заєдно тою стежкою ходили. Річ певна, що они мусїли мати ще иншу стежку, котрою могли вигіднійше аж сюди заходити.

На то не мав він тілько часу, щоби шукати тої стежки та й ледви чи було би то до чогось придало ся.

Урадований подивив ся на свій годинник — перша година з полудня. Цїлих вісїм годин був він в дорозі. Мимо того постановив він докінчити свої розслїди. Попоївши знову і покріпившись коняком, лїз він по відкритій стежці в гору а хоч она внаслїдок своєї стрімкости і иньших свійств ставила все-таки многі перешкоди, то таки здавало ся єму, що по ній і приятнїйше було іти і лекше як перед тим. Поволи й неустраншмо піднимав ся він щораз висше і висше, аж наконець саме над собою побачив вершок гори. Ще послїдне напруженє — і вже опинив ся на горі!

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 6-го грудня 1906.

— **Відзначенє.** Жандарм, титулярний командант постерунку Станислав Гагель з краєвої команди жандармериї ч. 5 у Львові, одержав срібний хрест заслуги за урятованє чоловіка від утоплення з нараженем власного житя.

— **Іменованя і перенесеня.** Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителів в школах середних: Йос. Гальбрайха в ґімназиї в Дрогобичи, Йос. Поляка і Брон. Бабіньского в ґімназиї I. в Ряшеві. — П. Намістник переніс практикантів концептових, між иншими: Мих. Росольского з Мельця до Рогатина, Ром. Слоньского зі Львова до Долини, Збіґн. Керского зі Львова до Станиславова, Віктора Ґінце зі Стрия до Львова, Фр. Писарского зі Львова до Горлиць, Мечисл. Вайсброда зі Львова до Хшанова, Стан Гроецкого з Хшанова до Львова, Аполін. Лясковского зі Львова до Тернополя, Ад. Скажиньского зі Львова до Сокаля і Йос. Дітля зі Львова до Мельця.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала управителями 1 кл. народних шкіл: Василя Кульчицкого в Хлібичині лїснім, Ів. Іваньского в Новій Веси шлях., Андр. Сельву в Вібрку фал., Ж. Клещиньского в Румні; — учительками 2-кл. шкіл: Ал. Шеферову в Стрільцях вел., Кл. Крупу в Волї дал., Евг. Кульчицку в Хлібичині лїснім, Зоф. Криплевску в Рудці, Мат. Шварц в Дворах, Ст. Кублатик в Уйсолах, Анну Ґертлер в Лагодові, П. Зайдлер в Камениці; — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Ів. Романяка в Сиятині, Ант. Ричкевича в Тисци, Мар. Жихевича в Передмістю, Ант. Тшнадля в Петриковицях, Вол. Плосконя в Повнатичах, Йос. Шилкевича в Свитарові, Людв. Домбровского в Тарнавці, Л. Мацейовского в Жукові; — перенесла учителів: Григория Школьника (управ.) з Кнїсела до Городиславич, Мар. Якубовского (упр.) з Остапа до Глїбова, Віру Трусевичівну з Добрівлян до Комарова, Ник. Домбровского з Пресївців до Боднарівки, Ол. Завадовичеву зі Скавної до Пресївців, Ник. Гладуна з Бзовиці до Пїсняни.

— **Фаховий курс крамарский** уряджений філією тов. „Просьвіта" в Коломиї, розпочав ся дня 1 н. ст. грудня с. р. О 8 год. рано удались ученики курсу під проводом учителів на богослуженє, а о 9 ій год. рано розпочала ся правильна наука. Записалось 44 учеників досить добре підготовлених.

— **З почти.** В цїли улекшеня сторонам леґітимациї при відбираню почтових пересилок, вводить ц. к. міністерство торговлї почавши від 1 січня 1907 у внутрішнім обороті почтовім — на разі на пробу — почтові карти леґітимацийні. До виставлюваня таких карт, важних на 1 рік календарский, уповажнений єсть кождий уряд почтовий, в котрого окрузї доручень старакча ся о леґітимацию особа менкає, має там своє підприємство постійно або часово, однак довший час пр. тїгом перебуває. В цїли виставленя почтової леґітимациї, має сторона предложити урядови почтовому свою фотоґрафію (без підліпленої тектури, щоби лекше було приліпити єї на карті леґітимацийній) як також стемпель на 2 К і положити на самій карті в присутности урядника свій власноручний підпис. Виставленє леґітимациї не потягає за собою для сторін кромі стемпля і фотоґрафії жадних дальших коштів.

— **Репертуар руского театру в Стрию** (саля „Народного Дому" — початок 7·30 вечером): В суботу 8 с. м. „Продана наречена", опера в 3 діях Ф. Сметани. Музика войскова. Виступ п. А. Гавка, тенора люблянської опери. (Ціни місць підвисшені). — В недїлю 9 с. м. „Гайдамаки", драма з часів Руїни в 5 діях Карпенка Карого. — Bi второк 11 с. м. повість на рускій сцені: „Корисна посада" (Хабарники) комедия в 5 діях Островского. Білети замовляти можна в „Народній Торговлї".

— **Силачі в парляментї.** Послїдна бійка в парляментї віденьскім, яку викликали чеські радикали, дала послам нагоду подивляти величезну силу одного із своїх товаришів, а іменно посла Прохаски, котрий грубого посла Голяньского, що разом з послами Кльофачем, Хоцом і др. бігли приступом до трибуни президиї, вхопив попід боки

і як дитину виніс з поля борби та посадив на его звичайнім фотели посольскім. Президент палати гр. Феттер підчас павзи висказав пос. Прохасці свій подив з причини его надзвичайної сили Пос. Прохаска відповів, що то дрібничка, бо він уміє ще лішші штуки. На доказ того, виймив срібного ґульдена і зігнув его як бляшку. Крім пос. Прохаски есть ще двох инших силачів в палаті послів, а то посли Фінк і Гаґенгофер.

— **Дрібні вісти.** Вибір одного члена Ради повітової в Стрию з міста Стрия розписаний на ново на день 13 грудня с. р., а коли би й того дня Рада повітова не зібрала ся в комплеті, то остаточний вибір відбуде ся дня 20-го с. м. — Офіциянт почтовий Ельстер, котрий спроневірив гроші почтові в Ходорові, програв їх, як показує ся, в карти, до чого втягнула его картярска шайка в тім місті. — Щезла без сліду 20-літна хороша Ліба Вак або Гольдберг. Родичі пошукують еї при помочи поліциї, але доси на дармо і припускають, що еї вивезли торговельники живим товаром. — В Чернівцях прихопила поліция „оператора“ Авраама Ф. (черновецкі ґазети не подають повного імени), котрий проживаючи в Коломиї, їздив з одної сторони аж поза Чернівці, з другої аж до Львова і в спілці з повитухами помагав женщинам легкого житя позбувати ся наслідків своеї легкодушности. В многих містах і місточках мав він своїх аґентів, звичайно повитухи і казав собі добре платити за свої операциї.

— **Капітан з Кепенік** все ще не перестає інтересувати весь сьвіт. Засуджене его на чотири роки вязниці викликало загальне сочувство а в берлиньскій пресі підняли ся голоси, що то занадто острий засуд, коли зважити, що швець Фойґт став ся поправді жертвою незаконного поступованя пруских властий і пруської системи поліцийної. Одна з берлиньских ґазет розписала навіть складку для Фойґта а нині наспіла з Берлина вість, що знайшла ся якась богата пані, котра не подаючи свого імени, повідомила его оборонця, що надає Фойґтови дожизненну ренту. Справи, які викрив процес Фойґта, викликали загальне обурене і мають тепер бути порушені в німецкім парляменті. Партия національно-лібеpальна має намір поставити інтерпеляцию в справі виконуваня закона о шупасництві а партия консервативна в справі виконуваня надзору поліцийного над випущеними з криміналу вязнями. Фойґт розповів підчас розправи кілька характеристичних черт з свого житя.

Коли президент трибуналу спитав его, в який спосіб зійшов він на дорогу криміналыну, розповів він: Я скінчив кілька кляс реальних а відтак вивчив ся у мого батька шевства і пішов в сьвіт. Підчас моєї вандрівки був я караний за жебрацтво. Коли я відтак прийшов Берлина і знайшов собі роботу, був я в дуже прикрих відносинах, не мав нічого на собі лиш, легонке, дрантиве одінє. Челядь сьміяла ся з мене. В тім часі дістав я переказом 1 таляря і мав собі відобрати на почті. Мені прийшло на гадку, як легко можна би з того зробити більшу суму через дописане двійки; я і дописав та відобрав на почті 21 талярів. Так зробив я кілька разів, але то був більше дитинячий збиток як злочин. За то дістав я 12 літ криміналу.

Дальше розповідав Фойґт, що гадку влому і розбитя каси судової у Вонґровцю піддав не він, лиш его товариш з криміналу. Їх обох зараз зловили і гроші відобрали. За той рабунок засудили его на 15 літ криміналу, на найвисшу взагалі кару, на яку лиш можна засудити. Розправа відбувала ся всего лиш пів години, покликаних шість сьвідків зовсім не переслухано і звалено ще на него вину, що він з украдених з каси гроший забрав ще 400 марок, котрі якийсь третій спільник десь сховав. Тимчасом трегого спільника не було; гроші застрягли очевидно в кишени урядників, котрі відтак звалили вину на него. Так було і з его золотим годинником, котрий ему відобрано; в списі его річий не було годинника, а коли він став конче домагати ся, щоби ему віддали, годинник остаточно знайшов ся у виходку, до котрого крім урядників ніхто инший не мав приступу. Коли его засуджено на 15 літ криміналу, хотів він внести відклик, але писар судовий замість прийти до него в приписанім реченци одного тиждня, явив ся в арештах аж девятого дня а тоді було вже за пізно. — Предсідатель трибуналу Діце потвердив, що дійстно так все було, як Фойґт каже.

Коли вийшов з криміналу, постановив собі жити честним способом. Хотів виїхати за границю, але не міг дістати паспорту, бо всюди власти відсилали его, не признаючи его місця прилалежности. Скоро лиш де знайшов собі роботу, поліция зараз виганяла его з міста яко бувшого криміналыника. Так вигонено его з трийцяти міст. В послідній часі був він за челядника у придворного шевця Гільбрехта у Вісмарі в князівстві меклембурґскім. Там обходили ся з ним як би належачим до родини; він мав приступ до склепу і до каси, де були нераз і великі суми, а він не рушив ї феника. Взагалі з ним обходили ся там так, як би він був дитиною того дому. Гільбрехт завізваний на сьвідка потвердив то все і сказав, що ніхто в місті крім его одного не знав нічого про минувшість Фойґта. Фойґт був чоловіком дуже честним, пильним і працьовитим. Він мав у него свою окрему комнатку, засідав разом з цілою родиною Гільбрехта до стола, а вечером читав родині ґазету. Фойґта всі дома дуже любили й поважали і можна було на него зі всім спустити ся. Він, Гільбрехт, нераз давав ему ключ до своєї зелізної каси, де були великі гроші і хотів навіть, щоби его син разом з Фойґтом отворили собі до спілки окремий склеп. Коли поліция повідомила Фойґта, що він мусить винести ся з міста, Фойґт аж розплакав ся. — Так само дуже корисно висказували ся про Фойґта і пастор Реннер, духовний карного заведеня у Вонґровцу і інспектор карного заведеня Кравзе, котрий сам зголосив ся за сьвідка.

† **Померли:** о. Никон Роздольский, руский парох в Ріо Кляро в Парані, упокоїв ся з початком падолиста с. р. Покійний, переселившись з Галичини до Бразилії, з'орґанізував Русинів в Ріо Кляро, заснував там читальню, спровадив кількасот руских книжок в Галичини, передплачував для читальні часописи і щиро займав ся долею своїх парохіян.

Телеґрами.

Відень 6 грудня. Прибув тут Е. Екец. н. Намісник Галичини гр. Андрій Потоцкий.

Петербург 6 грудня. (П. А.) Конференция, яка відбула ся в міністерстві торговлї заявила ся против дозволу на перевіз нафти російской з Баку Волгою до моря Балтийского і Вислою та через царство польске до Німеччини.

Петербург 6 грудня. Комісия маюча перевести слідство в справі Гурко-Лідваль (достава муки і збіжа для голодуючих) під проводом Голубєва відбула вчера перше засідане. Ухвалено розвести подрібне слідство, а не давати пресі вістий, лиш оголошувати звіти о відбутих засіданях аж до хвилі, в котрій справа буде укінчена.

Петербург 6 грудня. „Страна“ доносить: Комісия слідча в справі Гурко-Лідваль ствердила вже, що Гурко скорше, як то донесли ґазети, знав, що Лідваль не зможе доставити того, до чого зобовязав ся, але не повідомив о тім ані Столипина ані своїх сотрудників. Комісия зажадає від Гурка вияснення що до суми 1,600.000 рублів виданої на публичні роботи.

Льондон 6 грудня. До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо: Велике враження викликала тут слідуюча подія в маринарці: Одного з моряків, обжаловано о крадіж, закнебльовано, привязано до стовпа і бито. Так привязаного до стовпа полишено через цілу ніч. Небавком моряк той в наслідок притерпівших мук помер. Ходить чутка, що підофіцири обходять ся дуже люто з вояками.

Кольонїя 6 грудня. До „Köln. Ztg.“ доносять з Берлина: Амбасадори французкий і іспаньский вручили вчера секретареви державному Чіршкому рівнозвучні ноти о поступуваню Франциї і Іспанії на марокканьских водах

НАДІСЛАНЕ.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

Курс львівский.

Дня 5-го грудня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	566·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	160·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Лининьского в Сяноку.	300·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	100·50	101·20
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краев.	100·70	101·40
4% листи застав. Банку краев. .	97·70	98·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·60	98·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·—	99·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98·20	98·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·80	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	47·75	49·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	28·90	30·90
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	54·—	60·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·80	24·80
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·30	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).